

olle lege

Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Červenec/Srpen 2025, r. XXIX. č. 318

„Jaké by mělo být naše každodenní úsilí? Pokusit se vždy o to lepší, ale s tím, že se nikdy tím úsilím neunavíme. Čím dále jsme došli, tím více bude vždy ideál vzdálenější“ (sv. Augustin)

Léto plné vděčnosti a naděje

Když se ohlédneme za uplynulým školním a liturgickým rokem, máme opravdu za co děkovat. Farnost žije – a to je dar, který není samozřejmý.

Tento rok byl pro naši farnost rokem velkých změn i milých překvapení. Na jeho začátku jsme s otevřenou náručí přivítali našeho nového faráře P. Jana. Děkujeme mu, že s námi sdílí víru i každodenní život.

Žili jsme také jubilejní rok, který nám připomněl dědictví víry, jež v této farnosti roste už tolik desetiletí. Děkujeme všem, kdo se zapojili do jeho příprav i slavení – ať už šlo o slavnostní bohoslužby, poutí, nebo přátelská setkání. Vše bylo prostoupeno vděčností i radostí z toho, že patříme do jednoho společenství věřících.

Velkou radost jsme prožili i při slibech našeho bratra Jakuba – krok, který je znamením naděje nejen pro něj samotného, ale i pro celou naši farnost. Modlíme se za něj, aby vytrval na cestě povolání a nadále rostl ve službě Bohu i lidem.

Během roku se u nás konalo mnoho krásných akcí a setkání. Díky za každého, kdo přiložil ruku k dílu, připravil program, otevřel své srdce druhým. Právě takto se z farnosti stává domov.

A jaká to byla radost, když jsme se dozvěděli o novém papeži Lvovi XIV – a ještě k tomu augustiniánovi, který už u nás byl! Tato nečekaná blízkost mezi námi a celou církví nám připomněla, že jsme součástí něčeho většího – jedné velké Boží rodiny.

A teď je před námi léto – čas odpočinku, cest, přírody, rodiny i ticha. Ať je pro každého z nás dobrou načerpání sil, času s Bohem i lidmi, které máme rádi. Nezapomeňme, že i během prázdnin jsme zváni k modlitbě, eucharistii a drobným skutkům lásky.

Přejeme vám požehnané léto, plné světla, pokoje a radosti!

PASTÝŘSKÝ LIST KE SVĚTOVÉMU DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ (v neděli 27. července)

Milé sestry a bratři,

dnes už popáté prožíváme den prarodičů a seniorů. Papež František určil pro tento den citát z knihy Sirachovcovy (14,2): *“Blaze tomu, kdo neztratil naději”*. Nemělo by nás to překvapit, protože celý Svatý rok prožíváme jako poutníci naděje. Svatý otec nás vybízí, abychom se zamýšleli nad tím, jak se přítomnost prarodičů a seniorů může stát znamením naděje v každé rodině i církevním společenství. Jaká k tomu vede cesta, když se dnes se starší generací mnohokrát nepočítá?

V prvním čtení jsme slyšeli úryvek z rozhovoru mezi Abrahámem a Hospodinem, který předcházela zničení měst Sodoma a Gomora. Tato města ztratila naději, protože hřích jejich obyvatel byl velmi těžký, zaměnili pravé hodnoty za falešné. Zkušenost prarodičů a seniorský věk má velké poslání: poukazovat a předávat mladší generaci skutečné hodnoty života. Není to lehký úkol, když si uvědomíme, jaká představa o hodnotném životě převládá - bývá spojen s kultem věčného mládí a co nejvyšších výkonů. Pokud by tuto představu sdílela i starší generace křesťanů, pak by byly hodnoty života zamlženy. Jak by se pak vyrovnával člověk v seniorském věku s ubývajícími silami, opakovanými zprávami o odchodu známých a přátel, jak by překonával vracející se pocit zbytečnosti a osamocení, který plyne z rychlého tempa a stylu okolního světa? Kdo staví svůj život na křesťanských hodnotách, neztratí naději.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli důležité slovo o naději. Učedníci vnímali, že zdrojem Ježíšovy naděje je právě modlitba. Proto mu jeden z jeho učedníků řekl: Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky. Poté, co Ježíš pronesl modlitbu Otčenáš, vypravuje příběh o tom, jak jeden člověk pomohl svému „neodbytnému“ příteli. Tento příběh je velkým svědectvím o řešení nesnadných situací. Kolik podobných příběhů o životních situacích můžete vy, prarodiče a senioři, vypravovat svým dětem a vnukům? Prosím hledejte způsob, jak jim tuto zkušenost víry předat! A vy synové a dcery, vnuci

a vnučky, vytvořte si prostor pro naslouchání svým rodičům a prarodičům. Zcela jistě uslyšíte, že i oni procházeli zkouškami a nejistotami, nevěděli, jak řešit různé situace, ale nezoufali, protože mohli svůj život prožívat s oporou, kterou dává Bůh. A tak uprostřed svých životů neztráceli naději, ale naopak v ní rostli. V evangeliu nám zazněla známá slova: Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a otevře se vám. Tato slova nesvědčí jen o lidské pili a vytrvalosti, ale na prvním místě o tom, že můžeme s důvěrou přistupovat k Bohu jako k Otci.

Zakladatelka a prezidentka katolické asociace prarodičů Catherine Wiley jednou řekla: “Dnešní svět není ani horší ani lepší, než byl ten náš. Je úplně jiný. Naším úkolem je, abychom v něm žili s našimi dětmi a svým postojem v každodenních situacích svědčili o naší víře.”

V bule k Jubilejnímu roku píše papež František, že naděje se rodí z lásky. Rozhodněme se, že v tomto dni prarodičů a seniorů si navzájem projevíme lásku, která i nám přinese naději, která neklame. Děkujeme Vám za tento postoj.

Ve spojení v modlitbě a s požehnáním

Vaši čeští a moravští biskupové

Celým svým srdcem

Co je obrácení? Nejčastěji spojujeme s tímto pojmem, který značí zásadní proměnu smýšlení a potažmo i jednání, konverzi ke křesťanství, přechod od nevíry a odmítání Boha k víře a přijetí Krista jako svého Pána. Takový životní obrat vrcholí okamžikem křtu, kdy se neofyta stává součástí církve neboli – slovy apoštola Pavla – údem Kristova mystického těla (*IKor 12,27*). Jaké důležité rysy charakterizují tuto proměnu a zda se skutečně jedná jen o křest?

Pro pochopení některých důležitých aspektů konverze může být podnětným exkurz do dějin antického křesťanství. „Řek nebo Říman, který nevěděl nic o židovství a křesťanství, si dokázal v rané císařské době sotva představit, že by se mohl nějaký člověk vzdát náboženství své mateřské polis a svých předků, aby se přidal výhradně a celým svým srdcem k jinému náboženství.“ Těmito slovy uvádí německý historik Christoph Markshies kapitolu o konverzi ke křesťanství ve starověku v knize *Mezi dvěma světy. Dějiny antického křesťanství*. V Římském impériu totiž, jak vysvětluje, pohanští bozi nikdy nevznášeli požadavek na výlučnost: naopak, díky postupné integraci původně řeckých nebo orientálních božstev nabízely náboženské dějiny říše možnost sloužit vícero pánům najednou. Křesťanství opřené o židovské základy oproti tomu přichází se zcela novým radikálním požadavkem vyjádřeným starozákonním „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh... Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.“ (*Dt 5,6–7*) Toto je první a nejdůležitější příkazání biblického Desatera. Ba co více: starozákonní knihy – a v návaznosti na ně i Nový zákon – vyslovuje požadavek lásky k jedinému Bohu a Stvořiteli veškerenstva: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou!“ (*Dt 6,5*) Bible dokonce přináší tato Hospodinova slova: „Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit. Protože já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý.“ (*Dt 5,9*) V antické době, kdy už bylo křesťanství státem tolerováno a později dokonce povýšeno na úroveň státního náboženství, pohanští konvertité stále stáli před důležitým ale nesnadným úkolem: museli přijmout tyto radikální monoteistické požadavky a opustit veškeré ustálené a po staletí zažité náboženské představy a způsoby.

Dnes pochopitelně nepřicházejí zájemci o křest do církve s antickým polyteistickým světonázorem, přesto zaznívají biblické apely stejně naléhavě: je třeba odložit starý život a stát se novým člověkem. V návaznosti na starozákonní příkazání Ježíš dodává: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne.“ (*Mt 6,24*) To se ovšem nevztahuje jen na zájemce o křest, ale také na každého křesťana. Pán Ježíš vyžaduje výlučný vztah s Bohem založený na lásce a výslovně říká, že nelze být s jedním i s druhým najednou, takhle to prostě nejde.

Co může být na místě pomyslného druhého pána? Nepochybně jiný bůh, jiné náboženství: ostatně, i pro dnešek je celkem běžné vyznávat vedle evangelijní zvěsti také například buddhistické učení o reinkarnaci a nirváně. Desatero kromě toho uvádí zákaz uctívání model (*Dt 4,16; 4,23; 4,25; 5,8; Ex 20,4*). Ježíš svá slova vyslovena v kontextu celkové výzvy k důvěře v Boha uzavírá velice konkrétně: „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ Nepochybně by se dalo mluvit i o jiných pánech a modlách – kariéře, pověsti, úspěchu, požitcích apod. – Pán ale vyzdvihuje právě bohatství jako to nejnebezpečnější, co odvádí člověka od Boha, jak to také ukazuje na příběhu s bohatým mladíkem (*Mt 19,16–30*).

Obrácení nepochybně není pouhou jednorázovou událostí: naopak, v životě křesťana jde o celoživotní proces, který se skládá z mnoha postupných krůčků a etap. Někdy je to proces radostný a povznášející, někdy bolestivý, doprovázený krizí a hlubinnou vnitřní proměnou. V každém případě je ale nezbytný. Jeho smyslem a cílem totiž není nic menšího než přilnutí člověka k Bohu a vrůstání – pomocí Ducha svatého – do Kristova mystického těla. Celým svým srdcem...

Kateřina Tourková

Augustiniánské stavby, díl 19. Kostel Narození Panny Marie v Roudnici nad Labem

Dnešní článek by snad v prázdninové domě mohl posloužit jako tip na letní výlet. V Roudnici nad Labem stojí jen malý kousek nad řekou krásný a známý kostel, který patřival ke klášteře augustiniánů kanovníků. Řeholníci již klášter dlouho neobývají, kostel však dále slouží jako farní a je tak lidem pravidelně přístupný. Za návštěvu určitě stojí.

Kostel Narození Panny Marie je původně gotický, ve 30. letech 14. století ho založil pražský biskup Jan IV. z Dražic a v klášteře nechal usadit augustiniány kanovníky. Byl to jejich první klášter v Čechách. Rozvoj přerušilo husitské běsnění a ani návrat se příliš nepovedl, a tak již někdy v polovině 15. století zase odešli. Až poté – ovšem trvalo to ještě dlouho – se kostel stal farním. Postupně byl opraven, ovšem opět poničen požárem. Pak teprve, na začátku 18. století, v nejšťastnější době vrcholného českého baroka přichází přestavba do současné podoby, kterou lze nazvat *barokní gotika*.

S tímto zvláštním fenoménem jsme se ještě v tomto seriálu nesetkali. Jde o specifický stylový projev, který v barokní době využíval v architektuře kostelů gotické prvky (tedy o několik staletí starší). Je to svého druhu anachronismus, ale též příklad jistého raného historismu čili snahy poohlédnout se v repertoáru staré doby a vybrat z ní něco do současnosti, aby tato naše současnost získala alespoň kousek z naladění předchozích věků. Dnešní doba s velkou oblibou „retro“ věcí i stylů by mohla mít pro takovýto přístup pochopení. Navzdory běžnému přesvědčení, že jde o unikátní jev české architektury, není to tak úplně pravda. Náznaky se objevují v mnoha zemích a v Anglii je pak k nalezení příkladů možná více než v českých zemích. I tam evidentně chtěli mnozí sáhnout do minulé doby, kterou vnímali jako slavnou a skvělou.

Nejslavnějším zástupcem v českém prostředí je bezesporu Jan Blažej Santini. Přestaveb i novostaveb v gotickém duchu postavil celou řadu, jde o kostely a kláštery, vesměs takové, které se obnovovaly nebo se ekonomicky zmohly po dlouhé době úpadku, ať již třicetileté války, nebo ještě déle, mohlo to být skutečně až z dob husitských válek. Je jen logické, že stavebníci pak chtěli i formou stavby dát najevo, že jejich tradice sahá až před tyto smutné doby.

Roudnický kostel však nestavěl Santini. Autorem projektu je o něco méně známý, ale tehdy stejně úspěšný architekt František Maxmilián Kaňka. Tak jako ve většině případů, když šlo o přestavbu, tedy stála větší či menší část starého kostela, zachovala nová podoba starou dispozici, v tomto případě podélnou hlavní loď a loď boční, a jen vnější povrch, průčelí, artikulace stěn, jednotlivé prvky jako okna, portály atd. jsou vytvořeny v novém stylu, zde ovšem s lomeným obloukem a dalšími gotickými prvky. V případě Kaňky je „středověký vzhled“ často vyskládan z barokních částí. Jednotlivá pole kleneb v lodi člení přípory, ony úzké „sloupky“, táhnoucí se nahoru po stěně až do křížové klenby, něco charakteristicky gotického, co zná každý návštěvník starých katedrál. V popisovaném kostele však běh přípory přerušuje malý úsek kladí, což je zase prvek, který se pojí s klasickou architekturou, například právě barokní.

I široké a reprezentativní hlavní průčelí spojuje barokní a gotické prvky do zajímavé skladby. Celkový rozvrh průčelí je tradiční, uprostřed portál a po stranách dvě věže. To je dispozice, kterou baroko s gotickou sdílelo. Tuto dispozici vymazují čtyři mohutné pilastry, které se jednoznačně hlásí k baroku. Mezi nimi jsou však okna s lomeným obloukem, portál, který chce být velmi gotický a několik dalších detailů přispívá k historizaci celku. Výsledek má monumentalitu baroka, ale jednotlivosti předvedené na fasádě zasazují průčelí do minulosti.

Červenec

„Lidé se radují létu a včely květu.“ Červenec je jedním z nejkrásnějších měsíců. Teplé dny připomínají nám a všemu stvoření milující Boží prozřetelnost. Je to také měsíc svátků, které oslavují ty svaté, kteří nás předešli „ve znamení víry.“ Pokusme se při nich na chvíli zastavit v našem vzácném čase. Předtím, než byl v roce 1970 změněn kalendář, jsme měsíc červenec začínali svátkem **Nejsvětější krve Ježíšovy**, který je dnes slaven na Boží tělo. Druhý den připomíná dva bratry, **Jana a Petra Becchettovy, OSA** (+1420/+1421), katechety, kteří popularizovali křížovou cestu. Třetího dne máme slavnost patrona naší farnosti, **Tomáše apoštola**, který kázal v Indii a podle tradice jako architekt postavil první chrám v této zemi. Kopie Rubensovy malby a nádherné fresky, tento „katechismus pro oči“ v presbytáři, nám vypravují o jeho životě. Modleme se za naši farnost. Následujícího dne je uctíván jeden z nejstarších českých svatých, **Prokop** (+1053), velký šířitel slovanské kultury a jazyka. Pamatujme na přísloví: „Sv. Prokop kořen nakop.“ Pátého dne jsou naši dva velcí apoštolové a učitelé **Cyril a jeho bratr Metoděj** (+869/+885) oslavováni jako patroni celé Evropy. Modleme se za naši zemi. **Hroznata** (+1217), premonstrátský mučedník, byl zavražděn čtrnáctého dne měsíce července. O dva dny později je svátek **Panny Marie Karmelské**, jejíž škapulíř nám zůstal jako něco zvláště katolického. Nosíte ho? Sedmnáctého dne vzdáváme čest dvěma dominikánským bratrancům, **Česlavovi a Hyacintovi** (+1242/+1257), kteří působili v pražském kostele sv. Petra Na poříčí. Modleme se za naše krásné město. Dvacátý den je věnován mučednici panně **Markétě Antiochijské** (+307), mladé patronce Břevnova. Opět přísloví: „Sv. Markéta strčí srp do žita.“ **Marie Magdaléna** je nazývána „apoštolem k apoštolům“, protože jako první jim oznámila zprávu o vzkříšení Pána. Její svátek si připomínáme dvacátého druhého. Dvacátého pátého července nám církev předkládá **Jakuba apoštola**, který je patronem Španělska, a také **Kryštofa**, patrona cestovatelů a turistů! Modleme se za naše návštěvníky. **Anna a Jáchym**, rodiče naší Paní a prarodiče Ježíše. Modleme se v tento šestadvacátý den za naše starší. Dvacátého sedmého dne ctíme **Gorazda a jeho sedm druhů** (+ kolem 900), kteří hlásali víru v naší zemi a v Bulharsku. Otec **Augustin Schubert, OSA**, někdejší farář u Sv. Tomáše, který protestoval proti nacistické ideologii, zemřel v Dachau dvacátého osmého července roku 1942. Modleme se za jeho blahořečení. **Marta a Marie**, protože hostily Ježíše ve svém domě, jsou ctěny jako patronky hospodyní, kuchařů a kuchařek. Jejich svátek je připomínán dvacátého devátého, zatímco **Ignác z Loyoly** (+1556) uzavírá měsíc dne třicátého prvního. Je patronem duchovních cvičení a misií. Modleme se za ty, kteří hlásají Boží slovo.

P. William Faix, OSA

Prázdniny

Začínají prázdniny, ale to neznamená prázdno bez Boha. Naopak, je to požehnaný čas k tomu, abychom zvolnili krok, zamysleli se a vnímali krásy, které pro nás Bůh stvořil. Stačí se zaposlouchat do ptačího chorálu, který nás probouzí do nového dne, vnímat slunce – to blahodárné slunce, které nás naplňuje radostí. Je třeba si uvědomit, že to všechno, co je kolem nás: květiny, stromy, ptactvo, řeky a hory, ale také lidé, se kterými se setkáváme, jsou drobné vzkazy od Boha, abychom si uvědomovali velikost našeho Stvořitele. Děkujeme za každý nový prožitý prázdninový den. Děkujeme také za déšť, který je pro přírodu třeba. A hlavně děkujeme za čas, který můžeme trávit se svými blízkými. Je toho hodně, za co bychom měli každodenně děkovat, jsou to dary, které nám někdy až marnotratně Bůh dává. Radostné prázdniny a hlavně ve zdraví se vždycky vracejme domů.

Marie Hradecká

28. července

P. AUGUSTIN SCHUBERT, OSA

Narodil se 14. května 1902 v Praze na Žižkově jako syn železničního úředníka. Po základním vzdělání a studiu na gymnasiu ve Štěpánské ulici se stal r. 1921 posluchačem na filosofické fakultě Karlovy university. V katolickém vysokoškolském kroužku se seznámil s řadou studentů, z nichž se někteří stali jeho spolubratry po jeho vstupu do řádu sv. Augustina.

P. AUGUSTIN SCHUBERT
O.S.A.
(1902 - 1942)

Roku 1924 byl promován na doktora filozofie. Jeho profesor by ho rád udržel jako svého asistenta, ale dr. František Schubert, tak znělo jeho křestní jméno, vstoupil ještě téhož roku jako fr. Augustin do kláštera augustiniánů u sv. Tomáše.

P. Augustin byl vysvěcen na kněze **20. ledna 1929** v kruté zimě toho roku a příští neděli 27. ledna slavil u sv. Tomáše primici. Ještě téhož roku byl zvolen převorem a farářem u sv. Tomáše. Stal se tak odpovědným duchovním správcem čtyřtisícové farnosti, kazatelem, zpovědníkem a vzdělavatelem Orla. Brzy patřil mezi nejznámější české kazatele nejen v pražských kostelích, ale i v katedrále sv. Víta a na českých a moravských poutních místech. Události v sousedním Německu a tehdejší papežská encyklika byly pro P. Augustina jasným signálem nekřesťanského ducha národního socialismu a hitlerismu.

P. Augustin měl jako vzdělavatel celostátní organizace Orla veliký politický vliv. Snažil se na velkých poutních místech už po okupaci roku 1939 upevňovat náboženské a národní uvědomění. Krátce nato – 26. srpna – byl pro údajnou pohanu „*branné moci*“ zatčen, ale pro malichernost obžaloby propuštěn. Gestapo se však své kořisti nevzdalo. Po krátkém věznění na Pankráci jej bez procesu a soudu poslalo do koncentračního tábora Oranienburg. Tam byl oporou pro mnohé studenty zatčené po zavření českých vysokých škol. Od května do září 1941 byl opět na Pankráci a 5. září byl převezen do Dachau. Jeho beztak nepřilíživé pevné zdraví bylo dlouhou vazbou, těžkou prací a hladem vyčerpáno. **28. července 1942** zemřel na otevřenou tuberkulózu a srdeční slabost. Jeho popel měl být podle pokynů Gestapa uložen v tichosti někde mimo Prahu (Ročov). Popel však nebyl nikdy vydán.

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ

Pane Ježíši Kriste, náš božský Vykupiteli, který povyšuješ ty, kdo jsou pokorného srdce, dej, aby byl oslaven tvůj věrný služebník Augustin Schubert, který Ti vydal svědectví obětí života při šíření Božího Království.

Víš, že?...

- * Všechny **činnosti ve farnosti** začínají po prázdninách 15. září.
 - * **SVATÝ TOMÁŠ** je hlavní patron našeho kostela – jeho slavnost slavíme v pondělí 3. 7. při poutní mši sv. ve 12:15 hodin
 - * V pondělí 28. srpna. mše sv. v 12:15 hodin za blahořečení **P. Augustina Schuberta, OSA** (+28. 7. 1942)
 - * V pátek **1. srpna** při mši sv. ve **12:15** hodin připomínáme 8. výročí smrti P. Antonia, OSA. Všichni jste srdečně zváni.
 - * Ve čtvrtek **28. srpna** slavíme **slavnost sv. Augustina**. V kostele sv. Tomáše bude ve **12:15** a v **18:00** hodin slavena poutní mše svatá.
 - * Farní a školní **tábor** 2025 ve sv. Dobrotivé od 6. do 16. července. Více informací u P. Juana
 - * **Úklid kostela** vždy v pátek po 16:00 hodině. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
 - * Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
 - * Každého 22. v měsíci probíhá po mši svaté v 18:00 pobožnost ke **sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.
 - * **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin
-

Dobrou Chuť

Meruňkový koláč se zakysanou smetanou

Blíží se čas meruněk, a tak jsem vyzkoušela tento koláč, ale určitě by šel udělat i s jiným ovocem, těsto je díky smetaně krásně vláčné.

Budeme potřebovat: 2 vejce, 10 dkg krupicového cukru, vanilkový cukr, 15 dkg zakysané smetany, 150 ml oleje, 18 dkg polohrubé mouky, čajovou lžičku prdopeč, asi 8 meruněk a vše potřebné na drobenku, tu dělá každý po svém. Pekáček tak 20x30 cm vymažeme tukem a vysypeme hrubou moukou.

Vejce s cukry vyšleháme do světlé pěny, pomalu vešleháme olej a smetanu. Přidáme mouku s práškem, vymícháme hladké těsto a vlijeme do připraveného pekáčku.

Meruňky omyjeme, osušíme a vypeckujeme. Řeznou stranou nahoru vložíme na těsto a posypeme drobenkou.

Pečeme v troubě vyhřáté na 170°C asi 35 minut.

Přeji dětem krásné prázdniny, těm starším krásnou dovolenou a těším se po prázdninách na setkávání v kostele.

Dobrou chuť

Hanka

Věčné sliby br. Jakuba a br. Tomáše. Brno 28.6.2025

